

SINAV DEDIĞİN!

Bu girdiğim ne ilk ne de son sınav olacaktı. Girdiğim her sınavda yaşadıklarım sıradan, olağan, alışılmış ve olmazsa olmazlarım olmuştu artık. Kendimi bildim bileli müracaat formlarında herşeyden ve hepsinden önce, özellikle ve itina ile o kutucuğu işaretlememe rağmen bugüne kadar bir defa bile rahat bir sınava girmeyi başaramadım.

İlk zamanlar kolaydı. Evet, en azından benimle yaşayanlar için kolaydı. Aradan yıllar geçti. Büyüdüm ve ağırlığım arttı. Vaktiyle zor gelmeyen, rahatsız etmeyen birçok şey artık beni bunaltıyor.

Gene de birçok yere kendim gidebildiğim gibi, yapmam gerekenlerin birçoğunu da tek başıma yapabilmekteyim.

Evden bir caddeyi, üç sokağı geçip okula gelmek ve sınıfa girmek o kadar kolaydı ki benim için... Okulun girişi düzayak ve sınıfım giriş katının sağındaki ilk sınıftı. Öncelikle bir emek harcamıyor, yorulmuyor ve kendimi rahat hissettiğim içinde daha bir özenerek daha bir sıkı çalışıyordum derslerime. Ev, okul ve dersane üçgenindeki yolları teknolojinin imkânı ile öyle kolay öyle rahat aşırıyordum ki...

Yaşadığım olumsuzlukların çoğunu -kötü şeyleri hafıza çabuk siliyor- ben de unutmuşum. Yaşanmış bile saymıyordum. O olaylar olmasaydı bugün bu lisede değil hatta şehrin bile değil ülkenin en iyi lisesinde okuyabilecek bir puanı almam işten bile değildi. Tüm deneme sınavlarında aldığım puanlardan sonra! Ama... Kendime gelmem ile soru kitapçığını açıp ilk soruyu okumaya başlamam sınavın başlamasından en az yarım saat sonra olmuştu.

Kaybettiğim moral, zaman ve sakinleştirmeye çalıştığım sinirlerim ile soruları çözmeye başladığımda... Okuduklarımı anlamam ile soruları çözmeye başlayabildiğim an arasında ki zaman...

Sınav sonrasında gördüğüm ne kadar acıydı! Zamanımın yetmediği son beş soru ile hepsi yanlış çıkan ilk sayfadaki beş soru yüzünden belki de asla tercih etmeyeceğim bu lise de -gerçi hayırlısı olmuş, oldukça rahat bir dört yıl okumuştum. Okuluma ulaşımım rahattı. Sınıfa girmem kolaydı. Arkadaşlarım ve öğretmenlerim bir günden bir güne bana hiçbir şey hissettirmediler. Ama daha iyi bir lisede çok daha iyi bir eğitim alıyor olabilirdim...

Ne diyebilirim ki! Bugünkü hayatım, mesleğim ve yaşam şeklim çok farklı olabilirdi!...

Oysa ilköğretimim öylemiydi ya... Okulun girişi üç basamak yukarı, sınıfların olduğu koridor bir basamak aşağı... Allahın günü kar, yağmur, çamur, sıcak, soğuk demeden babam beni getirip götürmüştü. Bir günden bir güne ağzından bir yakınma sözcüğü duymadan geçen bir sekiz yıl! Söylemesi kolay, yaşanması çok zor bir sekiz yıl. Bu arada ne dilekçeleri nerelere ve kimlere yazmadı ki babam! Olumlu veya olumsuz bir cevap alamadan, almayı başaramadan ilköğretimden babam ile annem ile hep beraber mezun olduk. Abartmıyorum, hem derslerim de yanımdaydılar hem de hayat mücadelemde.

Gene de şanslıyım. Ailem gibi bir aileye sahiptim. Her şart ve koşulda her daim yanımdaydılar. Benim durumumda olan kaç çocuk başladı okulumuza. Ama bazılarının aileleri, bazılarının kendisi bu uzun yolda bu kavgada dayanamayarak pes ettiler. Bu zor, uzun ve zahmetli süreçte çevremizdeki meraklı, acıyan ve gelmese ne olur bakışlarını hiç çekinip utanmadan üzerimize çeviren onca insana rağmen başarmak gerçekten çok zordu: Hem ailem hem de benim için...

Üniversite sınavları için formları doldurmaya başladığım zaman ilk önce o lanet kutucuğu koyu koyu karalayarak doldurup altınada özrün cinsini de en okunaklı Latin harfleri ile yazdıktan sonra bir de sağlık kurulu raporu ekleyip imzamı öyle atmıştım. Kendi kendime diyordum ki hadi sınıfım olmadı okulumda bir sınıfa o da olmaz da başka bir okula verseler bile hiç değilse girişi ve sınıfı düzayak olan ya da tekerli sandalye rampası olan bir okul olur diye umut ediyordum. Umut etmekte de haklıyım. Öyle ya mademki giriş formunda öyle bir özür kutucuğu var. Mademki yanında özrün cinsi var... Boşuna konmadı ya o kutu oraya diye umutluyum. Öyle rahatım, öyle rahatız ki! Evcek aklımızda en küçük bir şüphe bile yok: Başka bir şey olabileceğine dair...

Yapabileceğim çok şey olmadığı için çok az çocuğun yaptığı gibi yapıyorum ve sürekli ders çalışıyorum. Kitap okuyorum. Ve benim yaşadıklarımı yaşamamasınlar diye benim gibi olanlara yardımcı olabileceğimi düşündüğüm bir meslek var aklımda.

Ve bu meslekte her zaman çok başarılıyım. Ne zaman gözlerimi yumsam, ne zaman bir şeyler düşünsem kitaplar yazıyorum, konferanslar veriyorum ve benden sonraki arkadaşlarımı ve benim gibi insanları yetiştirmeye çalışıyorum; canla başla. Çizdiğim her binada, benim gibi olanlar için mutlaka uygun bir giriş, tuvalet ve çalışma odaları var. Çizmeyi düşündüğüm okullar da benim yaşadıklarımı asla yaşamayacak bundan sonra hiçbir çocuk...

Beklediğimiz ve umut ettiğimiz sınav giriş kâğıdım ile gelen giriş kâğıdım arasında ki fark tam bir şok! Bir yıkım. İnanamıyoruz. Olmaz, olamaz böyle bir şey. Bu kadarına bırakın bizi, kimse inanmaz. Gazeteye haber, makaleye konu, fikraya malzeme olur da bir bana sınav giriş belgesi olamaz. Benim böyle bir sınava girebilmem için bir mucize bile az kalır!

Hemen sınav merkezine bir dilekçe yazdık. Bir cevap yok. Sınavın yapılacağı Okulun Müdürüne gittik ne olumlu ne olumsuz tek bir kelime yok. Kime gitsek “Bu konu beni aşardan!” başka bir yanıt duymayı başaramadık. Nereye el atsak olmuyor.

Babam, annem, kardeşim ve ben, hep beraber Vali’ye çıktık. Son umut: İlin en büyük mülkü amiri. Ama bir ülke de yaşıyoruz ki değişmez, değiştirilemez kurallar ülkesi. Kim için konduğu, kimin koyduğu, neden koyduğu belli olmayan, kimin ve nasıl değiştirebileceği asla bilenemeyen kurallar. Kimsenin sağından, solundan geçemediği duvar gibi önünüzde duran bir kurallar sistemi.

Tüm uğraşlarımızın sonunda Milli Eğitim Müdüründen “Sınav günü bina sorumlusuna rica edersiniz. O da size yardımcı olur. Uygun bir sınıf da sınava girersiniz!..” tesellisi ile eve döndüğümüz zaman sonumuzun kocaman, bilinmeyen bir soru işareti olduğu bu günden belliydi...

Sayılı gün gelip çattığında bina sorumlusu ayaklarını yere vurarak tepiniyor “olmaz da olmaz” diyerek. Kanlılar gibi yalvarıyoruz. Babam, Annem, kardeşim ve ben. Kurallar gene karşımızda. “Yerin neresiyse orada sınava girmek zorundasın!” diyor da başka bir şey demiyor. Sınava gelenler de bizim yanımızda. Bir bahçe dolusu insan, küçüğü, büyüğü, genci, yaşlısı...

Bişr türlü ikna edemiyoruz... “Ben anlamam! Madem o kata ve o sınıfa verdiler öyleyse sınıfında sınava gireceksin.” Başaramayacağımızı anladığımız da umutlarımız

kırılıyor. Ama iyi niyetle, ama bana acıyarak, ama bu tartışmanın bitmesini isteyerek giriş katındaki sınav yerini benimle değiştirmek isteyenlerin teklifini de “Kimse kimseyle yer değişikliği yapamaz. Herkes sınıfında ve sırasında sınava girmek zorunda!” diyerek geri çeviriyor, sayın bina sorumlusu.

“Beş kat! Kolay mı? Babam tek başına çıkaramaz! Bari izin ver, iki kişi yardımlaşarak beni taşısın” dediğimiz zaman “Binaya, sınav salonuna ve sınıfa görevlilerden ve sınava girecek olan öğrencilerden başkası giremez.” diyerek karşı çıkıyor. ‘Bırakın benim beş kat merdiven çıkmamı bir basamağı bile inip çıkmam mümkün değil iken... Şimdi ne yapacağım? Nasıl çizebilirim ki benden sonra rahat rahat sınava girecek, dersleri sıkıntı duymadan takip edecek benim durumda olan öğrencilerin eğitim görecekleri binaları... Şimdi sınava giremez isem!’

Okulun bahçesi öğrenci, veli, sınav görevlileri, emniyet kuvvetleri bir daire olmuşuz ve ortamızda ne dersek diyelim “olmaz” diyen, “kural” diyen, “kuralları ben koymadım ama mademki bu kurallar var öyleyse uygulamak benim işim” diyen dediğim dedik bir bina sorumlusu!

Sınav başlayacak! Belki birçok binada başladı bile? Lâkin ben daha sınav salonunun kapısından bile girmeyi başaramamış umutsuzca beklemekte olduğum o anda Bina Sorumlusunun “Saat dokuzu neredeyse on dakika geçiyor. Bir iki dakika sonra gelenleri sınava almam mümkün değil” dediği zaman dünyam karardı. O ana kadar koruduğum sükûnetimi, ağırbaşlılığımı daha fazla sürdürüremeyip ağlamaya başladığım an babamın hali benden de kötüydü. Anneme bakmak dâhi insanın içini acıtmaya yetiyordu...

Bahçede bulunan herkes ama herkes sonunda pes etti. Bunca insan bir kurallar adamını, bir bina sorumlusunu ikna edememiş iken... Yıkılıp bitmiş bir bahçe dolusu insan, onun zafer kazanmış bir komutan edasında binaya doğru yürüyüşüne bakıyoruz. Hepimiz, aşılmaz bir insanı, bir kurallar abidesini ve ben buyum diyen insanı takip etmekte iken...

Nasıl olduğunu bugün bile anlayamadığım bir şekilde; o insanı dinlemeyen, o insanın sözünü geçiremediği, salona girip çıkması hiçbir zaman yasak olmayan ve istediği sınıfa kadar girebilen ve neden girdiniz denilemeyecek olan üç güvenlik görevlisi...

Kendimi havada bulmam ile binaya doğru götürülmem ve beş katın merdivenlerini çıkarılmam ve kendimi sıramda bulmam bir oldu.

Artık akıllanmıştık. Yazmayı düşündüğümüz üniversiteyi ve bölümü yazmadan önce ulaşma, bölüme, dersliklere, laboratuarlara ve girişlere elimizden geldiğince dikkat ediyoruz. Dikkat ediyoruz da bu ülkede böyle bir sınıf, böyle bir bölüm ve böyle bir üniversite yok ki! Ya da biz bulmayı başaramadık! Okumayı düşündüğüm bölümü olan tüm devlet ve vakıf üniversitelerini ama internetten ama telefonla ama tanıdıkların vasıtasıyla inceledik. Yok! Maalesef yok!

Ya bugüne kadar o üniversitelerde benim gibi birisi hiç okumamış ya da benim ilköğretim yıllarım da okuduğum gibi okumuş olmalıydı? Ne yapsak olmuyordu! Ya da biz olduramıyor, beceremiyorduk!

Mücadeleyi bırakmadım ama sonunda pes ettim. Öyle ya mademki mimar, mühendis olamıyordum o zaman bürokrat olarak istediklerimi yaptırabilirim umuduyla -devlet büyüklerimin tavsiyelerini de dikkate alarak! Çatısı olmayan üniversite de bir bölüm tercih ettim.

Çok iyi bilsem de, sınavlara girerken hep o bildik tanıdık zorluklarla karşılaşsam da çatısı olmayan üniversitede okumaktayım.

Unutmadan söyleyeyim “Şu ana kadar girmiş olduğum hiçbir sınavından doksandan düşük bir puan almadığım gibi yabancı dil olarak da iki dil öğrenmeye canla başla gayret ediyorum.

Merak ettiğim şeyse: Memurluk sınavlarını kazanmam halinde atanacağım kuruma başlayabilecek miyim? İşime gidip gelmeyi başarabilecek miyim? Üniversitelerde olmayan bir şey... Resmi kurumlarda... Bilemiyorum!.. Ne demem gerektiğini ise hâlâ bilememekteyim!”

Ağustos 2011Eskişehir.

Tayfun AK

1961 Eskişehir doğumlu. Evli ve bir oğlu var.

Anadolu Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü İktisat Ana Bilim Dalı Para ve Banka Bilim Dalında Yüksek Lisans yaptı.

Şanlıurfa ve Aksaray'da başladığı Devlet Memurluğu görevine Eskişehir İl Milli Eğitim Müdürlüğü'nde devam etmektedir.

Eskişehir Sanat Derneği Yönetim Kurulunda iletişim sorumlusu olarak görev yapmaktadır.

2009 Yılında Seyrek Belediyesinin 'Mutluluk' konulu öykü yarışmasında "Kazı Kazan" isimli öyküsü 3. Oldu ve yayımlanan kitapta yer aldı.

2010 Yılında Seyrek Anam Evi Çalışma Gurubunun düzenlediği 'Göç' konulu öykü yarışmasında "Tayin" isimli öyküsü yayımlanmaya değer bulunarak kitapta yer aldı.

İstanbul Şiir Akademisinin "Recep küpçü Şiir Ödülü 2010" yarışmasında "Doğrular" isimli şiiri Antolojide yer aldı.

Öykü ve yazıları Öykü Teknesi, Eskişehir Sanat, İda Körfez Fanzin'de yayımlandı.
